

Sygn. akt VU 1332/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Marzena Głuchowska

Protokolant Barbara Wypych

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2015 r. w Kaliszu

odwołania P. W. (1)

od decyzji Nr (...) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 19 sierpnia 2014 r., znak (...) - (...)

w sprawie P. W. (1)

przy udziale zainteresowanego P. W. (2)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie ubezpieczenia

Oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 19 sierpnia 2014 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, iż P. W. (1) nie podlega ubezpieczeniu społecznemu od dnia 01.11.2013 r. jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą działalność gospodarczą – P. W. (2).

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła P. W. (1), wnosząc o jej zmianę i ustalenia, iż podlega ubezpieczeniu z tytułu współpracy z osobą prowadzącą działalność gospodarczą – P. W. (2) od dnia 01.11.2013 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd wezwał do udziału w sprawie jako zainteresowanego P. W. (2).

Sąd I instancji poczynił następujące ustalenia faktyczne.

P. W. (2) prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Wielobranżowe (...), (...) Spółka cywilna. Firma ma siedzibę w (...) - miejscu zamieszkania odwołującej i jej męża P. W. (2). Przedsiębiorstwo wykonuje pasażerski transport lądowy regularny oraz okazjonalny, usługi budowlane, wynajem podnośników koszowych oraz minikoparek, usługi pomocą drogową. Głównie firma wykonuje usługi transportu osób oraz usługi podnośnikami. Transport drogowy polega na prowadzeniu linii regularnej autobusowej między K. i O.3 autobusami oraz wykonywaniu usług przewozu osób autobusami. Firma dysponuje 6 autobusami. Firma zatrudnia 3 kierowców na podstawie umów zlecenia za najniższym wynagrodzeniem. Kierowcy ci wykonują jedynie pracę kierowania pojazdami

na linii regularnej, nie wykonują okazjonalnych przewozów na wycieczki i inne okazje np. pogrzeby. Wyjazdy okazjonalne i wyjazdy na wycieczki obsługują (...) spółki (...). Usługi podnośnikami wykonują K. W. i P. W. (2) oraz zatrudniony dla tego celu pracownik. T. W. wykonuje sprzątanie autokarów i biura, dowieszenie w razie potrzeby części do autobusu czy podnośnika, kontrolowanie biletów w autobusach, inne czynności wynikłe w trakcie działalności, prowadzenie spraw bhp. Wszyscy wspólnicy ubezpieczeni są od najniższej podstawy wymiaru.

Z informacji Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w K. wynika, iż P. W. (2) figuruje w ewidencji podatników z tytułu działalności gospodarczej jako wspólnik spółki cywilnej Przedsiębiorstwo (...), T. W., P. W. (2) od dnia 31.08.2010 r. Firma opodatkowana jest na zasadach ogólnych. Za rok 2013 wykazano przychód z tytułu działalności gospodarczej i z tytułu zasiłków z ubezpieczenia społecznego. Firma ma podpisaną umowę o świadczenie usług księgowych z Biurem (...).

Za 2013 r. P. W. (2) wykazał przychód z działalności wynoszący 185873,50 zł, a dochód wynoszący – 39188,81 zł. Przychód spółki za ten sam okres wyniósł – 557620,51 zł, a dochód – 117566,43 zł. Bilans z księgi wskazuje na przychody w październiku 2013 r. – 65932,83 zł, w grudniu 2013 r. – 51442,55 zł, w styczniu 2014 r. – 48913,46 zł, czyli po zgłoszeniu odwołującej do współpracy – niższe niż poprzednio.

P. W. (2) ubezpieczony był z tytułu działalności gospodarczej od najniższej podstawy wymiaru, a ostatnio- od 2300 zł miesięcznie.

(dowód: informacja z II Urzędu Skarbowego w K. z dnia 10.07.2014 r., PIT 36 za 2013 r., wypis z księgi rozchodów i przychodów)

P. W. (1) jest żoną P. W. (2). Liczy lat 30. Z zawodu jest nauczycielką. Małżonkowie zamieszkują razem. Nie mają zniezionej wspólności majątkowej. Odwołująca do 2010 r. pracowała w przedszkolu przez 2,5 roku jako nauczyciel, następnie urodziła dziecko w sierpniu 2011 r. i do pracy nie wróciła wobec likwidacji przedszkola. W okresie poprzedzającym zatrudnienie w przedszkolu, P. W. (1) nie miała innego okresu ubezpieczenia. Do 01.11.2013 r. odwołująca nie miała żadnego tytułu ubezpieczenia. Z dniem 07.10.2012 r. ustąpiła jej ubezpieczenie jako osoby bezrobotnej. W okresie od 08.10.2012 r. do 31.10.2013 r. odwołująca była zgłoszona do ubezpieczenia zdrowotnego jako członek rodziny – żona. Odwołująca opiekowała się 2 letnim dzieckiem. Obecnie uczęszcza ono do przedszkola. Matka odwołującej, która miała pomagać przy opiece nad dzieckiem – pracuje zawodowo.

Z dniem 01.11.2013 r. P. W. (1) została zgłoszona do ubezpieczenia społecznego jako osoba współpracująca z mężem P. W. (2). W złożonych deklaracjach rozliczeniowych zadeklarowane zostały następujące podstawy wymiaru składek: za okres od listopada 2013 r. do stycznia 2014 r. po 4500 zł. Zapłacone składki wyniosły przez okres 3 miesięcy po 1435,50 zł. Za okres od lutego do września 2014 r. także zostały opłacone takie składki. P. W. (1) złożyła po 95 dniach opłacania składek na ubezpieczenie społeczne roszczenie o zasiłek chorobowy. Wysokość zasiłku chorobowego za okres od 04.02.2014 r. do 06.05.2014 r. to 11908,48 zł, a zasiłku macierzyńskiego za okres od 07.05.2015 r. do 05.05.2015 r. – 37692,20 zł. Kwota zapłaconych składek za okres od 11.2013 r. do stycznia 2014 r. wyniosła 4306,50 zł.

Odwołująca miała wykonywać czynności: wystawianie faktur, przygotowanie dokumentacji księgowej do biura rachunkowego, rozliczanie osób zatrudnionych, kontrolowanie biletów w autobusach, sprzątanie autobusów. Czynności te wykonywali wszyscy wspólnicy spółki, zależnie od potrzeby. Dziennie wystawiane były 2-3 faktury. Dokumenty do biura księgowego dowożone są 2-3 razy w tygodniu. Sprzątanie autobusów odbywa się codziennie – dotyczy to zazwyczaj 3 autobusów. Kontrola biletów odbywa się okresowo.

Odwołująca nie wykazała dokładnie jakie faktycznie czynności wykonała. Żadna z tych czynności nie została przez odwołującą udokumentowana. Do odwołania dołączono kopie umów najmu autokaru z 11.11.2013 r., 12.12.2013 r., 10.01.2014 r., 15.01.2014 r., 30.01.2014 r., 30.01.2014 r. zawarte z jednym podmiotem na wyjazdy planowane w maju czerwcem, lipcu 2014 r. podpisane przez odwołującą, umowy zlecenia na czynności kierowcy autobusu z 02.01.2013 r., 07.01.2014 r., w których jako reprezentujący spółkę występuje K. W.. Podpisy na umowach zlecenia dla kierowców ze stycznia 2013 r. i ze stycznia 2014 r. są identyczne. W styczniu 2013 r. odwołująca nie była jeszcze zgłoszona do

ubezpieczenia jako współpracująca. Umowy zlecenia z kierowcami ze stycznia 2014 r. są identycznej treści jak umowy ze stycznia 2013 r, stąd ich sporządzenie nie wymagało szczególnego nakładu pracy, aby musiała zawrzeć je inna osoba dla odciążenia P. W. (2). Świadcowie J. W., I. E., A. C. – kierowcy autobusów obsługujących regularną linię potwierdzili, iż odwołująca przyjmowała od nich utarg, gdy zjechali do bazy co zajmowało około 15 – 30 minut na jeden autobus oraz to, iż zdarzało się że odwołująca kontrolowała bilety w autobusach oraz iż dowoziła kierowcom rolki papieru do drukowania biletów, gdy w autobusie była ich niewystarczająca ilość. Co do odbierania od kierowców utargu, czynność ta była krótkotrwała i właściwie służyła temu, aby kierowcy nie tracili czasu, gdy zjechali do miejsca garażowania autobusów, gdzie mieszka odwołująca z mężem. Co do umów o najem autokaru dla wycieczek są to umowy zawarte z jednym podmiotem Specjalnym Ośrodkiem (...) w K.. Jak wynika z zeznań świadka L. K. – dyrektora Ośrodka, współpracuje on z firmą (...) co do najmu autokarów od dawna. Umowy podpisywane były w kolejnych latach, zawsze przychodziła do Ośrodka odwołująca, aby umowy zostały podpisane. Przedłożone umowy sporządzone są w dniach 11.11.2013 r. – Święto Narodowe- 1 umowa, 12.12.2013 r. – 1 umowa, 10.01.2014 r. - 1 umowa, 15 stycznia – 1 umowa, 31.01.2014 r. – 4 umowy. Umowy sporządzone są na standardowych drukach, w których jedyna różnica dotyczy terminu, trasy oraz czasami stawki odpłatności. Zawarcie powyższych umów nie wymagało więc zabiegów o klienta, negocjacji czy pokonywania innych trudności. Są to standardowe umowy sporządzone ze stałym klientem na takie same usługi w kolejnych latach.

(dowód: częściowo zeznania odwołującej, częściowo zeznania świadków J. W., zeznania świadka K.)

Usługi podnośnikiem koszowym wykonane były w takim zakresie, iż za wrzesień 2013 r. przedłożono 6 faktur, za październik 2013 r. – 12 faktur, za listopad 2013 r. – 11, a za grudzień 2013 r. – 16. W fakturach tych, w niektórych przypadkach wpisano odręcznie jako wystawcę - P. W. (2), a w pozostałych przypadkach na pieczęcie firmy – niezidentyfikowany nieczytelny znak. Przedstawiono także rejestr VAT oraz wyciąg z podatkowej książki przychodów i rozchodów. W fakturach dotyczących przewozów autokarowych z listopada 2013- stycznia 2014 - jako osoba wystawiająca wpisano - P. W. (2) – 4 przypadki, brak podpisu na pieczęcie P. W. (2) – 3 przypadki, nieczytelny niezidentyfikowany znak na pieczęcie firmowej – 1 przypadek. W 2 przypadkach na pieczęcie P. W. (2) jest nazwisko W., identycznie wpisane jak w fakturach wystawionych od 20.02.2014 r. do 17.06.2014 r. – gdy odwołująca korzystała ze zwolnienia od pracy.

(dowód: dokumenty związane z działalnością firmy)

W związku z ciążą odwołująca pozostawała pod opieką lekarza A. G.. Do tego lekarza odwołująca zgłosiła się w dniu 10.10.2013 r. – w 9 tygodniu ciąży. Od dnia 04.02.2014 r. r. odwołująca korzystała ze zwolnień lekarskich.

Dziecko urodziło się w dniu (...)

(dowód: karta ciąży, historia przebiegu ciąży, informacja lekarza prowadzącego,)

Wysokość podstawy wymiaru podyktowana była chęcią zapewnienia godnej emerytury dla odwołującej, według twierdzeń odwołującej i jej męża. Do rozpoczęcia spornego okresu, odwołująca wykazała okres 2,5 – letniego ubezpieczenia z podstawą wymiaru około 2000 zł.

Odwołująca nie wykonywała współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Podjęte były jedynie czynności pozorujące, iż taka współpraca jest prowadzona oraz czynności okazjonalne na zasadzie pomocy małżonkowi.

Sąd odmówił wiary zeznaniom odwołującej i zainteresowanego oraz świadków K. W. i T. W. w części dotyczącej tego, iż odwołująca wykonywała współpracę z mężem. Wskazane przez odwołującą czynności z tytułu działalności męża były okazjonalne. Odwołująca nie wykazała się wiedzą na temat przedmiotu działalności męża. Faktycznych czynności związanych z działalnością męża, odwołująca nie mogła wykonywać, gdyż nie miała do tego kwalifikacji i umiejętności. Jako czynność udokumentowaną przez odwołującą wykazano podpis na kilku powtarzalnych standardowych umowach z jednym, stałym klientem, właściwie na stałych warunkach. Z innych przedłożonych dokumentów nie wynika, aby czynności były podejmowane przez odwołującą. Odwołująca nie miała wcześniej innego

tytułu ubezpieczenia. Nic nie wskazuje na nasilenie prac firmy w spornym okresie. Odwołująca miała ograniczone możliwości pracy wobec konieczności opieki nad dzieckiem i stanu ciąży. Dowozy rolek taśmy do kasy biletowej czy części był okazjonalne i robiły to osoby akurat dostępne, nijako „ przy okazji „ bytności w mieście, podobnie przy dowozie dokumentów do biura rachunkowego. P. W. (2) uzasadnił zgłoszenie do współpracy żony tym, iż więcej zamówień było w 2013 r. Z analizy przychodów w ostatnim kwartale 2013 r. wynika, iż przychody akurat spadały, a nie rosły. Twierdzenia iż odwołująca jeździła do szkół aby pozyskać klientów nie zostały udokumentowane. Realizacja przewozów z końca 2013 r. dotyczyła umów wcześniejszych niż zgłoszenie do ubezpieczenia odwołującej. Natomiast faktury za usługi, co do których sporządzono umowy w listopadzie 2013 r. – styczniu 2014 r. podpisano na pieczęcie firmowej P. W. (2), tak jak faktury po 04.02.2014 r. lub nazwiskiem P. W. (2). Sprzątanie autokarów należy do zadań współnika T. W.. Co do tej osoby – T. W. nie wykazano zwiększenia zadań uzasadniającego zgłoszenie osoby do współpracy. Świadek T. W. stwierdziła, iż odwołująca czasami jej pomagała w sprzątaniu. Świadek T. W. wskazała także iż decyzję co do zgłoszenia odwołującej do współpracy podjął P. W. (2). Co do twierdzeń P. W. (2), iż zgłosił żonę do ubezpieczenia z tytułu współpracy, gdy była w ciąży i od znacznie wyższej podstawy niż wszyscy współnicy, aby zapewnić jej godną emeryturę są niewiarygodne, gdyż współnicy co do których emerytura jest w bliskiej perspektywie ubezpieczeni są od najniższej podstawy, a odwołująca – legitymując się stażem ubezpieczeniowym około trzyletnim, z perspektywą ponad 30-letnią do emerytury zgłaszana jest na szczególnych zasadach. Nadto twierdzenia zainteresowanego P. W. (2), iż żona od listopada 2013 r. dysponowała czasem aby wykonywać współpracę są także niewiarygodne, gdyż w sytuacji rodzinnej nic się nie zmieniło – nadal małe dziecko do opieki i pracująca babcia, która w tej opiece miała pomagać. Fakt, iż dziecko mogło iść do przedszkola nie zmienia sytuacji, skoro sprzątanie autobusów, rozliczanie utargów dotyczy raczej końca dnia, a nie godzin popołudniowych. Zeznania P. W. (1) są niewiarygodne co do tego, iż wysoka podstawa miała jej zapewnić godną emeryturę, z tych samych powodów, jak zeznania P. W. (2) na ten sam temat. Opis przez P. W. (1) zadań, które miały zostać jej przydzielone jest bardzo szeroki, ale analiza zadań, które faktycznie miała wykonać, wskazuje, iż są to zadania okazjonalne, na zasadzie pomocy – dowóz dokumentów do biura rachunkowego, dowóz rolek do kasy kierowcom, pomoc przy sprzątaniu autobusów. Kontrolę biletów i udział w niej odwołującej ocenić należy jako wykonywaną na potrzeby wykazania wykonywania przez odwołującą współpracy, skoro w okresie nie objętym sporem te kontrole były dużo rzadsze niż w okresie objętym sporem. Dowóz rolek papieru do kasy biletowej kierowcom, gdy mogło ich zabraknąć także wskazuje na kreację tego zadania dla potrzeb uzasadnienia zgłoszenia odwołującej do ubezpieczenia. (...) te kierowcy mogli zabrać ze sobą w liczbie, jaka według spodziewanej sprzedaży biletów, mogła im wystarczyć. Ewentualne nasilenie liczby klientów, co spowodowałoby zagrożenie iż papieru na bilety zabraknie ocenić należy jako zdarzenie wyjątkowe, co nie uzasadnia zgłaszania odwołującej do ubezpieczenia społecznego jako osoba współpracująca. Wyjątkowość tego zdarzenia wynika także z zeznań świadka K. W.. Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka J. W., co do częstości kontroli oraz dowozu rolek papieru. Z zeznań niepracującego już w firmie (...) kierowcy świadka I. E., który w firmie (...) pracował kilka lat, wynika, iż ilość potrzebnych rolek papieru do kasy biletowej mógł przewidzieć oraz iż nasilenie kontroli biletów nastąpiło, gdy zaczęła w nich uczestniczyć odwołująca. Nie było żadnych spektakularnych zdarzeń, które ten fakt miały uzasadniać. Gdy odwołująca nie uczestniczyła w kontroli biletów, ilość kontroli wyraźnie się zmniejszyła, co potwierdził świadek A. C.. Zeznania świadka K. W. są niewiarygodne co do opisu zadań dla odwołującej. Świadek opisuje te zadania szeroko, a przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazała, na wykonywanie czynności jako pomoc mężowi. Nadto zakres zadań wskazywanych dla odwołującej w istocie obejmuje zadania przewidziane dla współnika T. W., a więc nie miał ułatwiać działalności P. W. (2). Także twierdzenia świadka K. W., iż synowa mogła zając się działalnością, po godzinie 15, są niewiarygodne wobec, jak wyżej wskazano, tego iż sytuacja rodzinna P. i P. W. (1) się nie zmieniła - nadal było dziecko wymagające opieki, babcia pracująca zawodowo i do tego jeszcze stan ciąży P. W. (1). Trudno uznać za współpracę działania, które mogą być wykonane dopiero w czasie wolnym od innych zajęć, w znacznie ograniczonych ramach czasowych.

Zgodnie z art. 6 ust 1 pkt.5 i art. 13 pkt.4 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442) obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym i wypadkowym -podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej prowadzą działalność gospodarczą od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności bądź osoby z nimi współpracujące.

Stosownie zaś do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159) osobom ubezpieczonym w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

W myśl art. 4 w ust 1 punkt 2 i ust.2 ustawy zasiłkowej ubezpieczony podlegający dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie z art. 11 cytowanej ustawy zasiłek chorobowy wynosi miesięcznie 100 % podstawy wymiaru jeżeli niezdolność do pracy przypada w okresie ciąży.

W myśl art. 48 ustawy zasiłkowej podstawę wymiaru zasiłku chorobowego dla osób nie będących pracownikami stanowi przychód za okres 12 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy: jeżeli niezdolność powstała przed upływem tego okresu, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi przychód za pełne miesiące kalendarzowe.

W myśl art. 8 ust 11 cyt ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą, uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu działalności.

Zgodnie z treścią wyroku SN z dnia 20.05.2008 r. w sprawie II UK 286/2007 za współpracę przy prowadzeniu działalności gospodarczej powodującą obowiązek ubezpieczeń emerytalno- rentowych uznać należy taką pomoc udzieloną przedsiębiorcy przez jego małżonka, która ma charakter stały i bez której stanowiące majątek wspólny małżonków dochody z tej działalności nie osiągałyby takiego pułapu jaki zapewnia ich współdziałanie przy tym przedsięwzięciu. Nie każda praca na rzecz osoby najbliższej prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą może być uznana za współpracę przy prowadzonej działalności. Ciężar gatunkowy działań osoby współpracującej musi być dla tej działalności istotny, musi pozostawać w związku z przedmiotem działalności oraz charakteryzować się systematycznością, stabilnością, zorganizowaniem, powtarzalnością, wykonywaniem w znaczącym czasie.

W związku z powyższym, aby ocenić prawidłowość zaskarżonej decyzji, ustalić należało, czy odwołująca faktycznie wykonywała współpracę przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej, do której zgłosiła się od dnia 01.11.2013 r.

Czynności podjęte przez odwołującą świadczyły najwyżej o zamiarze pozorowania iż współpraca przy działalności gospodarczej jest wykonywana a nie o jej faktycznym wykonywaniu. Odwołująca zgłaszając się do ubezpieczenia społecznego jako osoba współpracująca z mężem prowadzącym działalność gospodarczą, była w ciąży. Podlegający konstytucyjnej i ustawowej wzmoczonej ochronie prawnej stan ciąży nie może dyskryminować kobiety w uzyskaniu legalnej ochrony w stosunkach ubezpieczeń społecznych, chociaż też nie powinien jej premiować (uprzywilejowywać) ponad uznane standardy wynikające z przepisów i zasad prawa ubezpieczeń społecznych. Odwołująca zgłaszając się do ubezpieczenia społecznego jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą działalność gospodarczą, w ciąży, nie mając doświadczenia zawodowego związanego z charakterem tej działalności, nie wykazując wiedzy na temat tejże działalności, wiedziała, iż zapłaci składki na ubezpieczenie społeczne za krótki okres, a potem otrzyma wysokie świadczenia w postaci świadczeń z ubezpieczeń społecznych po urodzeniu dziecka. Z doświadczenia Sądu wynika, iż osoby prowadzące działalność gospodarczą zmierzają generalnie do obniżenia jej kosztów, także w zakresie świadczeń na ubezpieczenia społeczne, natomiast zaobserwowaną praktyką stało się deklarowanie wysokiej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w sytuacji spodziewania się otrzymywania w spodziewanym bliskim okresie czasu świadczeń z ubezpieczenia społecznego, tak jak jest przy spodziewaniu się dziecka. Dokonując zgłoszenia do współpracy przy działalności gospodarczej do ewidencji od dnia 01.11.2013 r., odwołująca wiedziała iż współpracy nie podejmie. Stan zdrowia nie pozwalał jej na wykonywanie czynności stanowiących przedmiot działalności – transport drogowy i usługi podnośnikami. Odwołująca nie miała także umiejętności by te czynności wykonywać. Nie jest rzeczą Sądu ocena jak przedsiębiorca zaspokaja swoje potrzeby w zakresie realizowania przedmiotu działalności,

lecz Sąd może ocenić, iż czynności tego przedsiębiorcy w zakresie kreowania dalszych kosztów działalności, są nieracjonalne, nieuzasadnione, nie spełniające standardów prawidłowego działania. Okoliczności dokonania tych czynności wskazują iż ich cel był inny niż efekt działalności gospodarczej – uzyskanie wysokich świadczeń z ubezpieczenia społecznego przez żonę przedsiębiorcy, do których w innej sytuacji nie miałyby prawa.

Powyższe okoliczności nakazują Sądowi przyjąć, że odwołująca nie wykonywała współpracy przy działalności gospodarczej męża a jedynie pozorowała takie zachowania. Istotą niniejszego sporu nie było kwestionowanie wysokości zadeklarowanej przez odwołującą podstawy wymiaru składek, a istnienie tytułu podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Zgłoszona zaś przez odwołującą podstawa wymiaru składek, która w swoich wartościach w sposób istotny odbiega od zwyczajowych norm, nakazuje przyjąć, że jedynym determinantem jej zachowań, pozorujących współpracę przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej, była chęć uzyskania z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nienależnych jej świadczeń na okres zbliżającego się macierzyństwa.

Zgłoszenie się przez odwołującą do ubezpieczeń społecznych z tytułu rzekomej współpracy przy prowadzenia działalności gospodarczej było zatem czynnością pozorną w rozumieniu art. 83 K.C., a tym samym nieważną.

Niezależnie od powyższego Sąd podnosi, że zachowanie odwołującej polegające na zgłoszeniu wykonywaniu współpracy przy prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej zmierzające jedynie do tego, aby osiągnąć nieuzasadnione świadczenia i to w znacznej wysokości, kosztem innych osób ubezpieczonych, pozostają w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego i jest nieważne z mocy art. 58 § 2 K.C. Odwołująca naruszyła swoim zachowaniem zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, wyrażoną w art. 2a „ustawy systemowej”, jak również zasadę ekwiwalentności opłacanych składek w stosunku do uzyskiwanych świadczeń z funduszu ubezpieczeń społecznych.

Mając powyższe na względzie, przyjmując iż odwołująca nie miała tytułu ubezpieczenia społecznego, jej odwołanie jako nieuzasadnione należało oddalić, o czym orzeczono na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 kpc.